

skulde for Seminarieeleverne, og skal den være stor — saavidt jeg hørte, talte den højtærede Ordfører om, at den helst skulde være paa 4 Klasser, og det har han i alt Fald sagt tidligere — bliver det umaadeligt dyrt, at have den forbunden med Seminariet. Derfor anser jeg det for heldigt, at Seminariets Elever kunne faa Afgang til vedkommende Bys offentlige Folkeskole. — Ugleledes anser Mindretallet det ogsaa for heldigt, at Vædringerne under Nr. 3 og 4 blive vedtagne, forudsat, at Lovforslaget skulde gaa igennem, fordi de kvindelige Seminarier Elever derved stilles lige med de mandlige Seminarier Elever med Hensyn til Betalingen for Undervisningen, og denne Smule Kætsærdighed kunde man da vise mod Kvinderne.

Men selv om Lovforslaget blev vedtaget med disse af Flertallet stillede Vædringer, saa maatte Mindretallet dog være imod Forslaget paa det Grundlag, hvorpaa det nu foreligger, fordi vi nemlig mene, at Anstalten endda bliver urimelig dyr. Vi kunne ikke indse, at en Anstalt som denne bør koste 70,000 Kr., da det er bitterligt, at man i Løbet af de senere Aar har bygget 2 Statsseminarier for 20—30,000 Kr. for hver og det endda med Plads til et større Elevantal end det, denne Anstalt skulde rumme. Derfor kunne vi ikke være med til denne Anstalt. — Men vi kunne heller ikke være med til den af en anden Grund. Vi anse nemlig denne Statsanstalt for at være unødvendig; der er ikke Mangel paa Lærere, men der begynder at blive Mangel paa Lærere. Derfor er der ingen særlig Anledning for os til at gaa ind paa Oprettelsen af en saadan dyr Anstalt, hvor enhver Elev vil koste omtrent 1,000 Kr. at uddanne, medens vi derimod nu ad Frivillighedens Vej kunne faa uddannet omtrent 100 Lærere aarlig for et Statsbidrag af kun 15,000 Kr. i alt. Jeg tror i det hele taget, at det var heldigt nok, om man vilde have Opmærksomheden henvendt lidt mere paa, at Lærerne og Lærerne, naar de komme i deres Gerning, ere nogenlunde ordentlig stillede og ikke skulle have økonomiske Sorger, medens man derimod ikke skal være sløt med Midlerne til deres Uddannelse, hvorved man tværtimod kan give dem Forhaabninger om, at Stillingen skulde være bedre, end den senere viser sig at være og vistnok vil blive i den første Tid. Derfor ere vi imod Oprettelsen af denne Anstalt.

Derimod ere vi ikke ubetinget imod, at der bliver et Kvindeseminarium, men det skulde da ske paa den Maade, at man tog et af de nuværende fire Statsseminarier for

Uddannelsen af Seminarister og omdannede det til et Kvindeseminarium. Det viser sig nemlig, at disse 4 Seminarier dimittere meget faa Elever, de blive meget lidt besøgte, og et af dem, som rigtignok ligger særlig uheldigt, nemlig Kanum Seminarium, har for Tiden ikke mere end Halvparten af de Elever, som det er bestemt til at skulle modtage, nemlig 45 Elever i Stedet for 90. I en lang Aarrække har det gennemgaaende vist sig, at disse Seminarier ere lidt besøgte og ikke tilnærmelsesvis have uddannet det Antal Elever, som de vare bestemte til at skulle uddanne. Hvorfor saa ikke tage et af disse Seminarier og omdanne det til et Kvindeseminarium? Og fandt man, at ingen af disse 4 Seminarier egnede sig til at omdannes, var der jo ikke noget til Hinder for at nedlægge et af dem og saa bygge et nyt Seminarium paa et Sted, som man fandt heldigt dertil. Af disse Grunde er Mindretallet ikke stemt for Lovforslaget, som det nu foreligger, men det vil i Øjeblikket ikke modsætte sig dets videre Fremme; det kan desuden naas senere ved 3dje Behandling.

Til Slutning skal jeg sige et Par Bemærkninger om Vædringsforslaget under Nr. 1, hvorved det foreslaas, at Stedet for denne ny Anstalt skulde være Ribe i Stedet for Silkeborg. Paa dette Punkt er jeg i Modsigning til Flertallet enig med den højtærede Kultusminister, som har foreslaaet Silkeborg, og altsaa uenig med et andet Medlem af Mindretallet, som ved denne Sag forlod mig og imledele blidelig sammen med Flertallet, hvad han selvfølgelig skal have Lov til. Men jeg kan ikke følge ham og Flertallet i denne Sag, og jeg skal kortelig sige hvorfor. Jeg har selvfølgelig ikke det mindste imod, at man hjælper Ribe paa hvilke Maader, man ellers kan finde det tjenligt, men jeg finder det urimeligt, at vordende Lærere skulde bidrage til at hjælpe Ribe By lidt paa Fode, og det vilde de jo komme til. Desuden ville Rejseomkostningerne blive store for dem, hver Gang de skulle derned, først til Prøveeksamen og senere, naar de skulle hjem igen dertil under hvilken som helst Ferie og tilbage igen. Der maa jo ogsaa kunne tænkes andre Maader, hvorpaa Staten kunde hjælpe Ribe By. Saa vidt jeg ved, foreligger der Spørgsmaal om at restaurere Ribe Domkirke; det vil vist medføre en Udgift af henved 1 Million Kr., og lidt vil der ogsaa nok falde af til Ribe, naar denne Restauration foretages. Jeg kan ikke have det aller mindste imod, at Ribe By bliver hjulpen, maaske ogsaa paa andre Maader, men at vordende Lærere